

at blive enig om Finantsloven. Naar man stilles overfor dette Alternativ, enten at søge at blive enig om en Forstaaelse, som er brugelig for den ganske korte Tid, der behøves, eller slet ikke at faae nogen Ting, saa tror jeg, at der vil paa hele Rigsdagen være et stort Flertal, som siger: Lad os faa hellere blive enige for de 14 Dage eller den Maaned, saa kunne vi tale om det en anden Gang, hellere end at kaste os ud i Forhold, hvor der slet ingen Hjemmel er for Regjeringen til at afholde nogen som helst Udgift. Derfor kan jeg ikke opgibe det Haab, den Tro, det er min Overbevisning, at naar det kommer til Stykket, naar man staar overfor dette Valg, vil man her paa Rigsdagen have et stort Flertal, der vil være enig om at sige: Lad os faa hellere tage det for den korte Tid, selv om der fra mange Sider næres Utilfredshed med de tidligere midlertidige Bevillingslove. Den høitærede Minister udtalte, at man ikke maatte gjøre sig den Illusion, at en vedtagen Finantslov altid dækker den midlertidige, og han henviste som Exempel til 1877, men det passer ikke, thi hvorfor blev Finantsloven i 1877 ikke vedtagen, hvorfor blev Dækning ikke vedtagen for Tidsummet fra 12te April eller 15de April, den Dag, til hvilken den midlertidige Lov gjaldt, indtil den 8de November? Det var jo ganske simpelt, fordi Folkethinget ikke vilde godkjende den provisoriske Finantslov af 1877; det var Grunden. Naar der altsaa ikke ligger noget Saadant imellem, er der ingen som helst Grund til at antage, at ikke endelig Enighed skal naas med Hensyn til Finantsloven, at ikke en vedtagen Finantslov vil komme til at dække hele den forudliggende midlertidige Periode. Det har den ogsaa gjort i alle Tilfælde undtagen i det ene Navn, hvor man slet ikke vedtog nogen Finantslov, og det var ikke Folkethingets Skyld, men det var Uenighed mellem Thingene, der gjorde, at man ikke naaede dertil. Men det var ganske abnorme Forhold, der da laa for, hvorfra man nu kan se bort, thi nu foreligger der kun at Forhandlingen i det andet Thing om Finantsloven maa foregaa med stor Hurtighed, eller at skaffe den nødvendige Frist til denne. Den høitærede Minister antydede, at dette Thing har Ansvaret for den korte Tid, Landstinget har til at behandle Finantsloven, paa Grund af den Tid, hvortil vi have behandlet den. Det tror

jeg er urigtigt, ikke blot af den Grund, at Finantsloven blev forelagt en Maaned senere end i Fjor, men ogsaa fordi det fra alle Sider maa indrømmes, at vi nu gennem vor konstitutionelle Praxis ere komne ind paa en Detailbehandling, der gjør, at det med den bedste Villie er umuligt at blive særdisig i kortere Tid. Det er muligt, at det havde været ønskeligt, om man fra først af havde sagt stop og ikke var kommen ind paa denne Detailbehandling af mange Spørgsmaal. Derpaa skal jeg ikke i Diebladet indlade mig — jeg tror ikke, at Detailbehandlingen er en Ulempe, men detom vil jeg sige, at der kan disputeres — men i alt Fald tror jeg, at man skal anerkjende, at den er det nuværende Folkething ikke Skyld i. Er der nogen Feil i denne Henseende, saa ligger den i en Praxis, der har været til Stede i lang Tid, og Skylden derfor deles af Regjeringen og Folkethinget ontrent saa langt tilbage som til 1849. Jeg kan derfor endnu ikke opgibe Haabet om, at det ikke skal være muligt i den korte Tid, der er tilbage, at faae Loven behandlet i det andet Thing, uden at man behøver at komme ind paa en Vedtagelse eller endog blot en Drøftelse af det Forslag, der fra anden Side ere fremsatte, thi jeg tror ikke, at det vil være Veien til at naae Enighed. Vil man Enighed, er Veien den, at blive staaende paa det hidtil Givne og at forstaa det, som det hidtil er blevet forstået, og begrænde det til at gjælde, om man vil, saa kort som muligt. Det er i Begrænsningen, at Enighed skal søges, men ikke i at søge andre Former, thi da vil der ske sig mange Vanskeligheder, Indvendinger hentede fra Grundloven og andre praktiske Vanskeligheder. Til det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgfreds (Klein) skal jeg kun bemærke, at jeg har ikke antydet nogen Forandring af det Forslag, jeg har stillet i Dag. Jeg vil kun udtrykkelig gjøre denne Bemærkning. Det ærede Medlem sagde, at jeg havde udtalt mig paa en saadan Maade, at jeg derved havde vist, at jeg var villig til at forhandle. Ja, det er ganske sikkert, det fremgaar af Alt, hvad jeg har sagt, men jeg vil reservere, at jeg har ikke antydet noget andet Forslag. Det ærede Medlem sagde, at man burde tænke paa, hvilke Tilstande der kunne indtræde den 31te Marts. Med Hensyn til dette vil jeg her kun gjerne slaa